

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.928 van 30 mei 2001
in de zaak A. 104.746/XIV-4566.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. HAGE,
kantoor houdende te 1050 ELSENE,
Bastion Tower Marsveldplein 5

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Kameroense nationaliteit, op 18 mei 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, op 11 mei 2001 aan verzoekende partij betekend;

Gelet op de beschikking van 21 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere

procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HAGE die verschijnt voor verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat uit de thans bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij op 17 april 2001 door de federale politie op de luchthaven van Zaventem onderschept werd bij de inschepingscontrole voor de vlucht naar Chicago; dat hij blijkbaar op die dag de asielprocedure start; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 18 april 2001 beslist tot weigering van toegang tot het grondgebied met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat ingevolge het dringend beroep van verzoekende partij de commissaris-generaal op 11 mei 2001 de thans bestreden

beslissing neemt; dat uit de door de tweede verwerende partij overgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en op 11 juni 2001 zal worden gerepatriëerd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoekende partij, wat de tweede voorwaarde betreft, een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, doordat de bestreden beslissing besluit dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene;

Overwegende dat artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, dat verschillende onderdelen kent waarvan verzoekende partij niet specificeert welk onderdeel ze ervan geschonden acht, op het eerste gezicht enkel rechten en verplichtingen meebrengt voor de verdragsluitende partijen; dat aan deze bepaling op het eerste gezicht een directe werking moet worden ontzegd; dat derhalve verzoekende partij op het eerste gezicht de

rechtstreekse schending van artikel 1 van het genoemde verdrag niet dienstig kan inroepen, zodat het eerste middel niet ernstig is;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 52, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat zij dit middel als volgt toelicht :

“Overwegende dat om een behoorlijke beslissing te kunnen nemen vrij van vergissingen naar recht en feiten, het bestuur de informatie op een volledige wijze dient in te zamelen, zorgvuldig, oprecht en wezenlijk, op tijd en tegensprekelijk.

Verzoeker brengt talrijke elementen aan dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève (zie stukken 3 en 5 in het bijzonder). Deze dienen op degelijke wijze te worden onderzocht, rekening houdend met alle omstandigheden van het dossier .

Zo getuigt het zogenaamde feit dat de namen van de personen opgesloten in de gevangenis niet overeenstemmen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, van onbehoorlijk onderzoek. Het is aan het CGVS om deze gegevens ten volle uit te zoeken alvorens zich te baseren op artikel 52 van de wet van 15 december 1980.

Het CGVS heeft stukken nr. 2 en 3 gerelativeerd. Deze stukken hebben een directe band met het geval van verzoeker en bewijzen dat verzoeker gefolterd werd in Kameroen wegens zijn activiteiten in de SCYL.

Een degelijk onderzoek van de feiten is noodzakelijk en de relativering van de feiten vermeld in deze stukken toont aan dat dergelijk onderzoek ontbrak.”;

Overwegende dat het niet duidelijk is welk beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekende partij geschonden acht; dat, voor zover de verzoekende partij lijkt te doelen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel niet gelijkstaat met een recht op tegenspraak, maar enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat, wat de beoordeling hiervan betreft, de Raad van State enkel nagaat of de commissaris-generaal rechtmatig tot zijn voorstelling betreffende de toedracht der feiten is gekomen, m.a.w. enkel nagaat, bij de beoordeling van de motieven van de beslissing, of het bestuur naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is gekomen, meer bepaald met inachtneming van de beginselen van de bewijsvoering;

Overwegende dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, na een uiteenzetting van de feiten zoals die door verzoekende partij naar voren werden gebracht, op omstandige wijze uiteenzet waarom de aanvraag van verzoekende partij bedrieglijk is; dat die motieven tweërlei zijn; dat de commissaris-generaal vooreerst vaststelt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij als zou zij van nabij betrokken zijn geweest bij de SCYL, de jongerafdeling van de SCNC; dat hij ten tweede aanvoert dat de verzoekende partij evenmin overtuigend is inzake haar kennis van de SCNC, omdat betrokkene tijdens het verhoor door de commissaris-generaal slechts drie namen kende van personen binnen de SCNC, alsook N M en H F niet kon plaatsen binnen die organisatie en verkeerdelijk stelde dat J F E, samen met enkele anderen, werd gearresteerd; dat de commissaris-generaal, na te hebben gesteld dat, vermits betrokkenes engagement binnen de SCYL - aldus zijn verklaringen - aan de basis ligt van zijn asielaanvraag, zijn ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in aanzienlijke mate dient te worden gerelativeerd, vervolgens verschillende andere stukken en verklaringen op hun merites onderzoekt, waaronder het door verzoekende partij in haar middel aangehaald schrijven van N F (stuk 2 bij het verzoekschrift), de lijst van de SCNC-leden opgesloten in de Nkondengui-gevangenis (stuk

3 bij het verzoekschrift) en een lidkaart van de "Front Social Démocratique" (SDF)(stuk 5 bij het verzoekschrift); dat de commissaris-generaal het eerste motief als volgt motiveert:

"Er dient te worden opgemerkt dat er, niettegenstaande de lidkaart van de SCNC (met nummer 009330) die betrokkene neerlegde en de kwitantie (met nummer 6266) van 'The Federal Republic of Southern Cameroons', weinig geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij van nabij betrokken zijn geweest bij de SCYL, de jongerenafdeling van de SCNC. Vooreerst dient te worden gewezen op de vage verklaringen die betrokkene hieromtrent aflegde tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal. Zo stelde betrokkene aanvankelijk dat er verkiezingen voorzien waren op 20 juni 1996 voor een uitvoerend comité van de SCYL maar dat de bijeenkomst door de autoriteiten werd verstoord zodat er nooit een voorzitter is geweest van de SCYL. Nog volgens betrokkene werd de SCYL opgericht op 31 augustus 1996. Toen betrokkene door de interviewer van het Commissariaat-generaal werd gevraagd opheldering te verschaffen waarom er een geplande verkiezing van het uitvoerend comité was voor de oprichtingsdatum van de organisatie repliceerde betrokkene dat hij zich de data niet meer goed herinnerde (cfr. verhoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27 april 2001, p.3). Alsook tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene aanwezig te zijn geweest op die geplande verkiezing voor een uitvoerend comité. Hij slaagde er echter niet in om ook maar één naam te geven van de personen die zich kandidaat stelden voor een van de functies (cfr. verhoorverslag Commissariaat-generaal pp.3-4). De bewering van betrokkene dat de SCYL nooit een voorzitter heeft gehad is bovendien in strijd met de werkelijkheid. Ebenezer Akwanga, de voorzitter van SCYL, werd immers in 1997 gearresteerd op verdenking van zijn vermeende aandeel in de terroristische aanslagen in de 'North West' provincie eind maart 1997 en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar in oktober 1999 (cfr. Jeune Afrique Economique, Cameroun: une guerre de sécession ? dd. 14 april 1997, nr. 239; La Lettre d'Amnesty, nr. 165, 15 oktober 1999). Toen betrokkene tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal werd gevraagd of hij deze persoon kende, antwoordde hij dat Ebenezer Akwanga één van de 31 gearresteerden is, die gevangen zit in de Nkondengui gevangenis. Betrokkene beweerde verder dat Akwanga gearresteerd was omwille van zijn lidmaatschap van de SCNC maar herinnerde zich niet wat de concrete aanleiding was voor zijn arrestatie.

Het is niet aannemelijk dat betrokkene, indien hij daadwerkelijk actief zou zijn geweest binnen de SCYL, niet op de hoogte zou zijn geweest van de ware toedracht van Akwanga's arrestatie en van zijn rol binnen de SCYL.
(...)"

dat het beweerd engagement van de verzoekende partij binnen de SCYL - naar haar verklaringen - aan de basis ligt van haar asielaanvraag en derhalve een determinerend gegeven is; dat de door de verzoekende partij in haar middel aangehaalde stukken op het eerste gezicht geen betrekking hebben op dit determinerende motief; dat hetzelfde lijkt te gelden voor de blote bewering dat "het zogenaamde feit dat de namen van de personen opgesloten in de gevangenis niet overeenstemmen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, (getuigt) van onbehoorlijk onderzoek"; dat op het eerste gezicht de door de verzoekende partij in het middel naar voren gebrachte stukken en bewering derhalve in redelijkheid niet het eerste motief lijken te kunnen weerleggen; dat de commissaris-generaal derhalve, zonder het voornoemd zorgvuldigheidsbeginsel te miskennen, op het eerste gezicht de thans bestreden beslissing kon nemen; dat de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maakt dat de beslissing is genomen met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van artikel 52, § 1, van de vreemdelingenwet zonder te specificeren welk onderdeel ervan zij miskend acht; dat ze op het eerste gezicht deze bepaling niet in verband brengt met het hiervoor ontleedde determinerende motief van de bestreden beslissing; dat ze derhalve op het eerste gezicht niet uiteenzet noch aannemelijk maakt op welke wijze de commissaris-generaal, door de bestreden beslissing te steunen op het hiervoor ontleedde determinerende motief, het artikel 52, § 1, van de vreemdelingenwet zou schenden; dat het middel niet ernstig is;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt :

"Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens bovenvermeld artikel 62 dienen de bestuurshandelingen gemotiveerd te zijn en luidens artikel 3 van bovenvermelde wet:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Inderdaad volgens een algemeen geldend rechtsbeginsel, moet een administratieve beslissing steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag hebben en het bestaan van die grondslag dient kunnen bewezen te worden ingeval van betwisting aan de hand van stukken die de overheid, wanneer ze haar beslissing nam, bij haar oordeel kunnen betrekken.

De aangevochten beslissing van het CGVS stelt ten onrechte dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is, door de beslissing van het CGVS steunt op een relativering van de stukken en van het relaas van verzoeker.

"Het door betrokkene voorgelegd schrijven van de hand van Ndjikem Franka waarin sprake is van de melding die betrokkene maakte aan het mensenrechtenbureau van zijn arrestatie en folteringen omwille van zijn activiteiten in het kader van de SCYL, dient in het licht van voorgaande vaststellingen in ernstige mate gerelativeerd te worden. De daarbij gevoegde bijlagen (een namenlijst met de SCNC-leden opgesloten in de Nkondengui gevangenis en de " United Nations Against Torture briefings ") doen geen afbreuk aan voorgaande vaststelling, omdat ze geen betrekking hebben op betrokkenes persoonlijke problemen." (Beslissing van het CGVS, 11 mei 2001).

Daar verzoeker zijn land verlaten heeft omwille van zijn politieke engagement in de SCNC die voor hem gevaarlijk geworden was, is het nuttig te weten dat een dertigtal leden van de SCNC tegenwoordig, omwille van hun politieke mening, in de gevangenis zitten.

"Het door betrokkene voorgelegde medisch attest (met nummer 2695624), waarin melding wordt gemaakt van folteringen vanwege de strijdkrachten omwille van betrokkenes lidmaatschap van de SCYL, dient, overwegende dat de dokter dit heeft opgesteld op vraag van betrokkene (cfr. verhoorverslag Commissariaat-Generaal p. 11) en rekening houdend met voorgaande vaststelling, in ernstige mate gerelativeerd te worden.

Dit stuk is een bewijs van het relaas van verzoeker en mag in geen enkele mate gerelativeerd worden. De

feiten omschreven in verschillende, door verzoeker neergelegd met zijn verklaringen, komen geheel overeen met zijn verklaringen aan het CGVS. Het CGVS mag dan niet de inhoud van deze stukken relativiseren. Het is niet correct te zeggen dat verzoeker enkel drie namen kende van personen binnen het SCNC. Verzoeker kende meerdere namen maar de ambtenaar van het CGVS heeft voorgesteld dat hij enkel drie namen opsomde, daar hij te veel namen wou opsommen. Uit al het voorgaande dient te worden afgeleid dat het bestuur niet met de haar opgelegde substantiële motiveringsplicht naar behoren omkleedde en het begrip "kennelijk ongegrond" miskend heeft.”;

Overwegende dat uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing steun vindt in het determinerende motief dat aan het beweerde engagement van de verzoekende partij binnen de SCYL, de jongerenafdeling van de SCNC, weinig geloof kan worden gehecht; dat op het eerste gezicht de verzoekende partij in het derde middel tegen dit determinerende motief geen kritiek inbrengt; dat bijgevolg op het eerste gezicht de commissaris-generaal alleen al op basis van dit determinerende motief de aanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk kon verklaren; dat de overige motieven waarop de bestreden beslissing steunt op het eerste gezicht slechts ten overvloede gelden, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissing niet kunnen aantasten; dat de kritiek die verzoekende partij in haar middel richt tegen deze overvloedige motieven derhalve op het eerste gezicht niet dienend is;

Overwegende dat in zoverre de verzoekende partij in haar middel de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, uit het hiervoor overwogene volgt dat verzoekende partij zich op het eerste gezicht niet nuttig op die schending kan beroepen, nu zij de motieven van de bestreden beslissing blijkt te kennen en er in het tweede en derde middel overigens kritiek op uitoefent; dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig mei tweeduizendeen, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.